

че орелътъ, който отвлѣкълъ прѣстена, означава единъ силенъ царь, който иска да ги покори.

Малко врѣме слѣдъ това, Крезъ, лидийскиятъ царь, изпратилъ хора да кажатъ на Самосцитѣ да му се покорятъ, ако не, ще ги покори съ сила. По-голѣмата частъ отъ тѣхъ сж били на мнѣние да го послушатъ. Езопъ тогава имъ казалъ: „Сждбата прѣдлага на хората два пакта: единътъ на свободата, който е труденъ и трѣнливъ въ началото, но отпослѣ твърдѣ приятенъ; другиятъ — на робството, който е по-лекъ въ началото, но потежъкъ отпослѣ. Граждани, запазете си свободата!“ Самосцитѣ се убѣдили и изпратили Крезовитѣ пратеници безъ обѣщание за покорство.

Крезъ започналъ да ги напада, но пратеницитѣ му казали, че докато Езопъ е при Самосцитѣ, той мжчно ще може да ги побѣди, тъй като тѣ имали голѣма вѣра въ неговия мждъръ умъ и го слушали. Тогава Крезъ изпратилъ пакъ пратеници и искалъ отъ Самосцитѣ да му прѣдадатъ Езопъ, като имъ обѣщалъ да ги остави слѣдъ това на мира. Първенцитѣ на града намѣрили тия условия износни, и мислили че нѣма да изгубятъ много, ако изкупятъ свободата си по тоя начинъ, но Фригнецътъ ги накаралъ да промѣнатъ мнѣнието си, като имъ разказалъ слѣдната басня.

„Нѣкога вълцитѣ и овцетѣ свързали миръ и послѣднитѣ дали, като залогъ, кучетата си. Щомъ останали безъ защитници, вълцитѣ имъ видѣли лекичко смѣтката на всичкитѣ“. Като чули това, Самосцитѣ зели рѣшение тъкмо противно на онова, което бѣха зели по рано, но Езопъ при все това, самъ поискалъ да иде при Креза, като казалъ, че когато е по-близо до царя той ще може да бжде по-полезенъ на съгражданитѣ си.

Когато Крезъ го видѣлъ, той се зачудилъ, че едно такова уродливо същество му е било такава голѣма прѣчка. „Какъ! Тоя ли е, който подбужда Самосцитѣ да не изпълняватъ волята ми?“ — извикалъ той. Езопъ се прострѣлъ прѣдъ краката му. „Единъ човѣкъ събиралъ скакалци, — рекълъ той; единъ

щурець му се попѣдналъ сжщо въ ржцѣтѣ. Той поискалъ да го убие, както правѣлъ съ скакалцитѣ, но щурецьтъ започналъ да го моли и да му говори тия думи: „Какво зло съмъ ти направилъ, човѣче? Азъ не ти разяждамъ житото, не ти правя никаква пакостъ; у мене ще намѣришъ само единъ гласъ, съ който си служа съвсѣмъ невинно“. Великий царю, азъ приличамъ на тоя щурець: у мене има само единъ гласъ, и съ него не съмъ си служилъ никакъ за да ви обиждамъ“. Покъртенъ отъ жалостъ и удивление, Крезъ не само му опростилъ, но още и оставилъ на мира Самосцитѣ за негова честъ.

По туй врѣме Фригнецътъ съчинилъ своитѣ басни, които оставилъ на лидийския царь, и билъ изпратенъ отъ него въ Самосъ, като пратеникъ, а съгражданитѣ му го по-срѣщнали съ голѣми почести. Той го е насърчилъ, сжщо да пжтешествува, за да се срѣщне съ ученитѣ люде въ другитѣ царства, които се наричали философи. Най-сетнѣ той билъ приетъ много добръ въ двора на вавилонския царь Лицерусъ и останалъ тамъ единъ видъ на служба.

Царетѣ по онуй врѣме, като нѣмали друга работа, изпращали си единъ на другъ задачи за рѣшаване, като се обзалагали било на на-ри, било на нѣкои скжпоцѣнни прѣдмети. Лицерусъ, имайки при себе си Езопъ, станалъ прочутъ между другитѣ царе, било по рѣшаване, било по задаване на задачи.

По туй врѣме Езопъ се оженилъ, но като не добилъ дѣца отъ жена си, той прибралъ единъ момъкъ, който се казвалъ Енусъ, за храненикъ. Енусъ не билъ добръ момъкъ и вмѣсто да бжде благодаренъ на Езопъ, тежко го оскърбилъ и Езопъ билъ принуденъ да го натпри. За да си отмъсти, Енусъ наклеветилъ своя благодѣтель прѣдъ царя, че ужъ той има сношение съ други царе, които сж били състезатели (съперници) на Лицеруса. Той даже показалъ на царя писма (фалшиви, разбира се) съ подписа и печата на Езопъ. Разгнѣвенъ, Лицерусъ заповѣдалъ веднага на единъ офицеръ, който се казвалъ Хернипусъ, да усмърти Езопъ. Хернипусъ билъ добръ приятел на Фригнеца, и вмѣсто